

3. Loppiaisen jälkeinen sunnuntai

Evankeliumi, Matt. 8: 1-13

Viime sunnuntain tutkistelussa osoitettiin, mikä uskon luonto ja laatu varsinaisesti on. Siitä me opimme, että ennen kuin meillä voidaan sanoa olevan usko Herraan Jeesukseen, niin täytyy meillä ensin olla elävä tunteminen syntihädästämme, joka tekee meidät levottomiksi eikä ei anna meille mitään rauhaa, ennen kuin me olemme paenneet syntisten ystävän, Herran Jeesuksen, tykö ja Hänen tykönään löytäneet levon sieluillemme. Meidän sydämemme lujan uskon tulee olla sellaisen, että me tunnemme suuren hätämme ja viheliäisyytemme, josta emme itse eikä kukaan voi auttaa meitä, paitsi ainoastaan Jumalan Karitsa, joka meni kuolemaan meidän edestämme, ja johon meidän täytyy luottamuksella tarttua ja paeta Hänen tykönsä, mikäli me yleensä tulemme pelastetuiksi.

Tämän päivän evankeliumissa puhutaan myös kahdesta ihmisestä, jotka osoittivat, että heillä oli luottamus ja usko meidän Herraamme ja Vapahtajaamme Jeesukseen Kristukseen; ja jos me tutkimme asiaa lähemmin, niin me havaitsemme heidän uskonsa juuri sellaiseksi kuin on puhuttu.

He näkivät ja tunsivat todella hätänsä. Toinen heistä oli pitaalainen ihminen, jolla oli mitä hirmuisin tauti, ja jonka täytyi tuskalla tuntea, kuinka suuresti hän oli ahdistettu apua etsimään. Tämä tauti oli senlaatuinen, että ihminen, jota sillä rankaistiin, voitiin varmasti lukea maailman onnettomimpien ihmisten joukkoon. Mikä muu olikaan se, joka tänään ajoi häntä Herran Jeesuksen tykö kuin hänen viheliäisyytensä, mitä hän tunsi? Jos hän olisi ollut terve ja normaali, niin kenties hän ei olisi koskaan välittänyt Vapahtajasta, ei kaiketikään ennen kuin jokin hätä olisi kiirehtinyt ja ajanut häntä siihen. Tällaisia ihmiset ovat vieläkin. Niin kauan kuin omatunto nukkuu elävät he suruttomuudessa, eivätkä ajattele tuomiota eivätkä iankaikkisuutta. Vaikka he kyllä ovat suuressa vaarassa, niin eivät he kuitenkaan tunne sitä miksikään ja ovat nukkuvien ihmisten kaltaisia, jotka voivat olla hengenvaarassa tietämättä sitä itse, tai niin kuin hourailleivia, jotka kuvittelevat, ettei heitä mikään vahingoita, kun taas muut, jotka näkevät nämä, ovat peloissaan heidän henkensä puolesta. Mutta niin pian kun ihminen oppii

3. Loppiaisen jälkeinen sunnuntai

tuntemaan hätänsä ja ahdistuksensa pelastuksesta, silloin vasta hän alkaa kysyä apua. Ihmisen, joka todella uskoo Jeesukseen, täytyy välttämättömästi tuntea tämä hätä, vaikka eivät kaikki aivan samassa määrässä eikä yhtä kauan. Se joka kohta herättyänsä hengellisestä unestansa menee suoraan Vapahtajan tykö ja heittää kaikki syntinsä autuuden lähteeseen, hän tulee pian vapaaksi kaikesta tuskasta ja levottomuudesta. Sitä vastoin se, joka kulkee monia kiertoteitä eikä tahdo antaa Vapahtajan parantaa itseänsä ilman, että hän ensin turhaan on etsinyt kaikkea muuta, niin kuin se vaimo, joka kaksitoistavuotisessa taudissaan oli kuluttanut kaiken tavaransa lääkäreille, ennen kuin hän halusi etsiä Jeesusta; sellainen voi aiheuttaa itselleen tuskallisen elämän siihen asti, että meidän Vapahtajamme armahtaa häntä, ja hän antaa riisua itsensä kokonaan kaikesta omasta ja puettaa itsensä Jeesuksen vanhurskauteen.

Päivän evankeliumin mukaan myöskin se oli hätä, joka pakotti sadanpäämiehen Jeesuksen tykö. Hän itse oli kyllä terve, mutta hänen palvelijansa sairaus ja kipu suretti häntä ja tämän halvaantuneen surkeus kävi hänen sydämelleen. Tämän tähden hän tuli Jeesuksen luokse. Me siis opimme myöskin näiden kahden ihmisen esimerkistä, että elävä hätämme tunteminen ja ahdinko Vapahtajamme armoon ainoastaan voi ajaa meitä Kristuksen tykö. Ja niin kuin usko on Jumalan Hengen työ, niin on myös tämä alku Hänen työnsä, koska Hän nuhtelee maailmaa synnin tähden, ettei se usko Jeesukseen.

Niin kuin nämä molemmat ihmiset evankeliumissa olivat täydellisesti vakuuttuneet viheliäisyydestään ja tarpeeksi tunsivat sen, niin he myös uskoivat yhtä hyvin, **etteivät he itse voineet auttaa itseään siitä**. Muutenkin on hyvin havaittavissa, etteivät he suinkaan olisi kääntyneet Jeesuksen tykö. Pitaalinen tiesi kyllä hyvin tautinsa olevan senlaatuinen, ettei kukaan pelkkä ihminen voinut parantaa sitä, vaan että sen piti tapahtuman ihmetyön kautta. Sadanpäämies oli samoin pakotettu vieraaseen apuun. Tämmöisen vakuuttumisen täytyy myös pakottaa meitä syntihädässämme etsimään apua Vapahtajan luota. Niin kauan kuin me luulemme voivamme auttaa itseämme, emme tule Hänen tykönsä ja siten emme myöskään tule autetuiksi. Juuri tässä on varsinainen syy siihen, minkätähden niin monet ihmiset, joita muut yleisesti pitävät Jumalan lapsina ja jotka itsekkin uskovat niin, eivät kuitenkaan koskaan tule mihinkään oikeaan sielun rauhaan ja autuuteen Jeesuksessa, vaikka Jumalan sana kuitenkin todistaa kaikkialla, että armoitettu syntinen on jo tässä ajassa autuas ihminen. Mutta monet luulevat voivansa auttaa itseään. Vaikka he myös suullaan tunnustavat Jeesuksen olevan ihmisen vanhurskauden ainoan perustuksen ja kenties itse ajattelevat todella uskovansa sen, niin eivät he kuitenkaan usko sitä. Vanha Aadam, tuo myötäsyntynyt ylpeys ei tahdo myöntyä siihen, ettemme itse ilman Kristusta kertakaikkiaan voi mitään. Sentähden tahtoo ihminen niin mielellään itse tehdä työtä, itse

3. Loppiaisen jälkeinen sunnuntai

ansaita autuutensa, välistä hartauden ja rakkauden töillä, välistä lujalla kaiken maallisen huvituksen kieltämisellä ja muilla sellaisilla; mutta eivät kuitenkaan koskaan sillä tavalla tule sitä pitemmälle. Se on samanlaista kuin, jos joku tekisi raskasta työtä, eikä saisi ruokaa tai juomaa; voimien täytyy riutua ja ihmisen vihdoin näännytä. Juuri niin todella käy myös sellaisten viheliäisten ihmisten, jotka luulevat voivansa auttaa itsensä autuuteen lain töiden kautta. He sotivat itseänsä ja turmeltunutta luontoansa vastaan, joka kuitenkin lakkaamatta hallitsee heitä ja tuottaa heille sulan tunnon kalvamisen ja lopultakin epätoivon. Heidän sielunsa isoaa ja janoaa lepoa ja rauhaa; mutta he menevät ohitse Jeesuksen, elämän leivän.

Toiset rakentavat kyllä autuutensa Jeesuksen armon ja ansion päälle, mutta eivät kuitenkaan kokonaan yksin siihen. He tahtovat kuitenkin itse omistaa jonkin osan autuutensa hankkimisesta. Niin he menettävät paljon autuutta, jota he voisivat nauttia, jos he lepäisivät ainoastaan Jeesuksessa ja rakentaisivat Häneen. Meidän Vapahtajamme opettakoon sentähden meitä kaikkia tunnustamaan itsemme vaivaisiksi raadollisiksi syntisiksi, niin kuin me olemmekin!

Vihdoin osoittivat myös nämä ihmiset evankeliumissa, että niin kuin he eivät ensinkään uskoneet voivansa auttaa itseänsä, niin sitä vastoin **he uskoivat Herran Jeesuksen sekä voivan että tahtovan pelastaa heitä**. Ja tämä viimeinen on varsinaisesti syntisen usko ja luottamus Jeesukseen. Se että ihminen tuntee onnettomuutensa ja oman voimattomuutensa itseänsä siitä auttamaan, ei suinkaan itsessänsä voi tehdä häntä autuaaksi, vaan paljon enemmän täytyy kaksinkertaistaa hänen tuskansa ja levottomuutensa. Mutta niin pian kuin sellainen ihminen saa kuulla siitä miehestä, jonka veri on parantumisen ja puhdistus kaikista synneistä, joka myös astuu esiin meidän puolestamme Isän tykönä ja rukoilee meidän edestämme, niin kohta herää eloon toivo syntisen sydämessä. Hän näkee nyt mahdollisuuden tulla pelastetuksi, vaikkakin hänen surkeutensa on suuri. Hän ajattelee itsessään näin: tämän Jeesuksen tykö täytyy myös minun kiirehtiä, Hän kyllä auttaa myös minua huonoa; onpa Hän minunkin syntieni tähden riippunut ristin päällä ja vuodattanut verensä minunkin syntieni anteeksiantamiseksi; maksoipa Hän minunkin syntieni edestä, kun Hänen Getsemanessa täytyi tuntea kuoleman tuskan, kun Hän kauhistui, vapisi ja hikoili verta; miksi minun pitäisi silloin hukkuu, kun on tuo yksi Jeesus, tuo yksi Vapahtaja, jonka pyhä ruumis lyötiin ja haavoitettiin minun sovinnokseni? O ei! minä tahdon oikein hyötyä tästä, minä tahdon tarttua rohkeuteen ja luottamukseen ja nöyryydessä lähestyä tätä suloista Vapahtajaa, ja kun Hän ainoastaan katsoo leppyisesti minuun, niin minä kerskaan kaikkea lain uhkausta ja helvetin peljätystä vastaan. Jos minun omatuntoni tahtoo soimata minua monista synneistäni, niin minä katson ainoastaan sen veren ja veden puoleen, joka

3. Loppiaisen jälkeinen sunnuntai

vuosi minun Vapahtajani kyljestä minulle puhdistukseksi ja sovinnoksi; jos laki tahtoo tuomita minua, niin **Lain tykö mä sanoa mahdan: Et sinä mua silleen tuomita taida, Kristus on sinun täyttän`**, Sentähden minun Vapahtajani on tehty lain alaiseksi, että Hän vapahtaisi minut sen kirouksesta. Jos minä myös ajattelen pyhää ja vanhurskasta Jumalaa, jonka mielen minä ole rikkonut, niin minä voin välttää Hänen vihansa, kun minä viittaa Jeesukseen ja sanon: **Muista Poikas pyhän piinan pääll` , ja vihas unhot` , armos osot` , sinun Poikas ansion tähden.**

Kun sielu niin hädässänsä uskalluksella ja luottamuksella tarttuu Vapahtajaan, niin uskoo hän Häneen. Nuo kaksi, joista evankeliumissa puhutaan, ovat meille selviä esimerkkejä tähän. Pitaalinen tulee Jeesuksen tykö ja sanoo: ” **Herra, jos sinä tahdot, niin sinä voit minun puhdistaa.**” Se on: Herra Jeesus! vaikka minä hyvin tiedän, etten minä itse eikä kukaan muu ihminen voi parantaa minun tautiani, niin minä tiedän kuitenkin Sinulla olevan voiman siihen; kaikki riippuu Sinun sulasta armostasi, jos Sinä tahdot armahtaa minua ja sallia minun hätäni ja surkeuteni liikuttaa Sinun sydämesi armahtavaisuuteen minua kohtaan. Hän uskoo siis Vapahtajalla olevan täydellisen voiman ja kyvyn auttaa häntä. Tämä täytyy myös uskolla olla perustuksena. Syntisen täytyy Jumalan Hengen kautta olla vakuuttunut siitä, että vaikka kuinka suuri hänen hätänsä ja syntinsä onkin, niin Jeesuksen veren voima on kuitenkin äärettömästi suurempi. Hän voi auttaa kaikkia, jotka tulevat Hänen tykönsä, sen ovat jo monet tuhannet kokeneet tähän päivään asti ja vielä lisäksi monet saavat kokea tästä eteenpäin. Sentähden sinä peljästynt syntinen! älä koskaan halvenna Jumalan Pojan verta; sillä siinä on jumalallinen voima, niin ylenmääräinen voima, maksamaan sinun edestäsi.

Sadanpäämies osoittaa myös selkeästi uskalluksensa ja luottamuksensa Jeesuksen kaikkivaltiaisuuteen, jonka me näemme siitä, että hän tuli Jeesuksen tykö ja valitti Hänelle hätäänsä. Jos hän ei olisi uskonut Jeesuksen voivan auttaa häntä, mikä silloin olisi taivuttanut hänet menemään Jeesuksen tykö? — Hänellä on sangan suuret ja korkeat ajatukset Jeesuksen persoonasta ja kaikkivaltiaisuudesta, minkä havaitsemme vielä selvemmin siitä, että Vapahtajan tahtoessa mennä hänen kanssaan hänen kotiinsa parantamaan hänen sairaan palvelijansa, hän piti itseänsä mahdottomana vastaanottamaan niin korkean persoonan taloonsa ja sanoo sentähden: ” **Herra, en ole minä mahdollinen, että sinä tulet minun katonni alle; vaan sano ainoasti sana, niin palvelijani paranee.**” Meidän ei tarvitse pitempään viipyä näissä ja niitä seuraavissa päämiehen sanoissa; jokainen voi ymmärtää niistä, että Jeesuksella, päämiehen ajatusten mukaan, oli sekä oikeus että valta hallita koko luontoa, ja että kaikkien täytyi totella Häntä. Suokoon Jumala! että kaikki arat syntiset tahtoisivat pitää samoja korkeita ajatuksia Hänen verensä verrattomasta voimasta.

3. Loppiaisen jälkeinen sunnuntai

Mutta minä sanoin, että syntisen pitää uskoa ja luottaa ei ainoastaan Jeesuksen kaikkivaltiaisuuteen, vaan myös Hänen **halukkuuteensa ja valmiuteensa auttamaan**. Ja tämä uskallus Vapahtajan tahtoon näyttää ensi näkemältä puuttuvan pitaaliselta mieheltä; kyllä se varmaan oli hänellä ollut, vaikka ehkä sangen heikkona. Sillä vaikka hänen sanansa kuuluvat siltä kuin hän ei tietäisi, että Vapahtaja tahtoi auttaa häntä, niin kuitenkin hän on ollut siitä varma; sillä mikä muuten olisi taivuttanut häntä etsimään apua Herralta, jos hänellä ei olisi ollut toivoa, että rukous tulee kuulluksi. Sen me havaitsemme myös päämiehessä. Ei suinkaan hänkään olisi paennut Vapahtajan tykö, ellei hänellä olisi ollut uskallusta Hänen armoonsa. Se on kuitenkin hyvin huomattava, että nämä kaksi ihmistä olivat kumpikin tällä tavoin täydellisesti vakuuttuneet Jeesuksen voimasta auttaa heitä; mutta heillä näyttää olleen kyllä jonkinlainen, vaikka kuitenkin heikompi usko Hänen tahdostaan auttaa. Ja niin se on hengellisissäkin asioissa. Minä uskon varmasti, että useimmat niistä ihmisistä, jotka tulevat herätetyiksi ja iankaikkisesta autuudestaan huolta kantaviksi, alussa epäilevät enemmän Jeesuksen halukkuutta kuin Hänen voimaansa auttaa heitä. Täyttä vakuutusta Vapahtajan halusta tehdä heidät autuaiksi useimmat tosin eivät saa, ennen kuin he todella ovat saaneet syntien anteeksiantamisen Häneltä, vaikkakin he jo sitä ennen ovat uskoneet pitaalisen kanssa: että **jos Vapahtaja tahtoo, niin Hän voi auttaa minua**. Raskasmielisen sielun on paljoa helpompi uskoa Jeesuksen veren sovintovoima kuin Jeesuksen rakkaus ja halu vastaanottaa syntisiä.

Mutta mistä nämä ihmiset, joista tässä puhutaan, olivat omaksuneet sen lujan uskon Jeesuksen voimaan parantaa parantumattomimmatkin taudit, ja mistä he olivat saaneet tämän luottamuksen Häneen, että Hän myös armahtaisi heitä hädässään? Juuri siitä, että sanoma Jeesuksen ihmetöistä oli levinnyt ja tullut heidänkin korviinsa: todennäköisesti he olivat kuulleet kerrottavan Herrasta Jeesuksesta, mikä voimallinen mies Hän oli, ja kuinka Hän ei koskaan voinut nähdä ketään hätääntyneenä ilman, että Hänen armahtavainen sydämensä liikuttuisi sääliin ja auttamaan heitä. Niin ollen se, mitä he olivat kuulleet puhuttavan Hänestä, oli syy heidän uskomiseensa Häneen. Tämän välikappaleen kautta pitää myös autuaaksitekevä usko vaikutettaman Raamatun selkeän todistuksen mukaan. Paavali sanoo: ”**Niin tulee siis usko kuulosta, mutta kuulo Jumalan sanan kautta.**” Room. 10:17. Evankeliumilla, puheella rististä, iloisella sanomalla Jeesuksen tulemisesta maailmaan, Hänen kärsimisestään, kuolemastaan ja ylösnousemisestaan, on Jumalan voima itsessään, ja me tunnemme sen. Se tekee ihmiset tarkkaavaisiksi, halullisiksi, hätääntyneiksi, apua kaipaaviksi ja autuaiksi. Se on kaikki tyynni Jumalan Hengen työtä, jossa Hän käyttää hyväkseen armonvälikappaleita. Sentähden sanotaan Lyydiasta: ”**jonka sydämen Herra avasi ottamaan vaaria niistä, mitä Paavalilta sanottiin**”. Apt. 16: 14. Ennen

3. Loppiaisen jälkeinen sunnuntai

sitä ihmisellä ei ole korvia kuulla. Moni voi käydä kaiken ikänsä ja saada alinomaan kuulla armon evankeliumia ilman vähintäkään liikutusta siitä. Mutta kerran voi tapahtua, että he saavat taas kuulla Jeesuksesta jotakin, jonka he kauan ovat tietäneet, ja joka nyt näyttää heistä niin merkittävältä, niin painavalta, niin uudelta kuin he eivät koskaan ennen olisi kuulleet sitä. Silloin vasta ihmisen sydän ja korvat avataan, silloin hän tulee oikein halulliseksi saamaan kuulla enemmän Jeesuksesta, hänen sydämensä tulee levottomaksi ja neuvottomaksi, hän tuntee sisimmässään kaipauksen, nälän ja janon, josta hän ei voi päästä, ennen kuin hän on vastaanottanut armon ja autuuden Herralta Jeesukselta.

Mutta jos sanalla on tämä vaikutus, niin täytyy sen myös todella olla Jumalan sana. Sen täytyy olla evankeliumia, sanaa rististä, sillä se ainoastaan on Jumalan voima. Silloin kun sanan julistaminen sillä tavoin vaikuttaa, niin sen täytyy olla asetettu Jeesuksen ja apostolien ohjeen mukaan. Samalla tavalla myös Pietari saarnasi ristiinnaulitusta Jeesuksesta, jonka **Jumala on Herraksi ja Kristukseksi tehnyt**, ja silloin sanotaan siitä, että ” **kuin he nämät kuulivat, kävi se läpi heidän sydämensä,**” Apt. 2: 36 - 37. Ja Paavalin saarnan sisällön me tiedämme; hän sanoo: ” **Ja, rakkaat veljet, kuin minä teidän tykönnö tulin, en minä tullut korkeilla sanoilla enkä syvällä viisaudella ilmoittamaan teille Jumalan todistusta. Sillä en minä itseäni pitänyt teidän seassanne mitäkään tietäväni, vaan ainoasti Jeesuksen Kristuksen ja sen ristiinnaulitun.**” 1. Kor. 2: 1 - 2. Edelleen hän kirjoittaa: ” **Sen Jumalan armon jälkeen, joka minulle annettu on, olen minä perustuksen laskenut, niinkuin taitava rakentaja, ... Sillä muuta perustusta, ei taida yksikään panna, vaan sen, joka pantu on, joka on Jeesus Kristus.**” 1. Kor. 3: 10 - 11. Ja galatalaisille sama apostoli kirjoittaa, **että Jeesus Kristus oli kirjoitettu heidän silmiensä eteen, niinkuin heidän seassaan ristiinnaulittu.** Gal. 3: 1. Tämä on niin ollen se oppi, jota apostolit julistivat, ja joka voi koskea sydämeen. Jokainen, jolla on onni saada kuulla tätä oppia, rukoilkoon sentähden Herraa Jeesusta, ettei se koskaan olisi hedelmätön eli ilman siunausta hänen sydämensä hyväksi.

Me olemme siis viime sunnuntain ja myös tässä tutkistelussa joltisestikin oppineet tuntemaan uskon olemuksen ja laadun, ja kuinka se vaikutetaan ihmisen sydämessä. Sen eri asteet, sen välttämättömyys ja autuaat seuraukset ajassa ja iankaikkisuudessa selitetään seuraavissa tutkisteluissa.